

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1463/2015
15.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље Н.Ђ. из Т., чији је пуномоћник В.С., адвокат из К., против туженог Компаније Д.о. АДО из Б., чији је пуномоћник Љ.К.-М. из Б., ради поништаја решења и утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-3664/14 од 24.02.2015. године, у седници већа од 15.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-3664/14 од 24.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П1-1998/13 од 28.05.2014. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље за поништај решења туженог од 12.06.2013. године којим јој је престао радни однос. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се утврди да је радни однос, који је код туженог засновала по основу уговора о раду од 09.05.2012. године, 26.07.2012. године, 30.08.2012. године, 26.12.2012. године, 02.04.2013. године и 12.06.2013. године, прерастао у радни однос на неодређено време дана 19.06.2013. године. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се тужени обавезе да са њом по правноснажности пресуде закључи уговор о раду на неодређено време почевши од 19.06.2013. године, под истим условима прописаним уговорима о раду из става другог изреке. Ставом четвртим изреке одређено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-3664/14 од 24.02.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужила је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, будући да су у образложењу другостепене пресуде оцењени битни жалбени наводи и наведени разлози који су узети у обзир по службеној дужности, у смислу члана 396. став 1. ЗПП. Ревизијом се указује на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, због које се ревизија не може изјавити, према члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључила уговор о раду 09.05.2012. године, до 14.08. исте године, за обављање послова преузимања ризика 3, на одређено време због привременог повећања обима посла. Након тога, тужила је са туженим закључила још четири уговора о раду на одређено време, који су били истоветне садржине, а последњи уговор закључен је 15.03.2013. године са трајањем до 14.05.2013. године. Решењем туженог од 14.05.2013. године тужилци је одобрено коришћење годишњег одмора у трајању од 25 радних дана за 2013. годину, од 15.05. до 18.06.2013. године. Дана 12.06.2013. године тужени је донео побијано решење којим тужилци престаје радни однос са 18.06.2013. године, у смислу члана 175. тачка 1. у вези члана 192. Закона о раду. У образложењу је наведено да је са тужилом био заснован радни однос на одређено време до 14.05.2013. године, па јој престаје радни однос код туженог истеком рока за који је радни однос заснован, пошто искористи право на годишњи одмор. Утврђено је да је тужила након истека рока за који је заснован последњи радни однос на одређено време наставила да ради код туженог још четири радна дана, закључно са 20.05.2013. године, а 21.05.2013. године уручено јој је решење о коришћењу годишњег одмора.

По оцени Врховног касационог суда, у нижестепеним пресудама правилно је примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле за поништај решења туженог којим јој је престао радни однос, и за утврђење да је радни однос код туженог прерастао у радни однос на неодређено време.

Према члану 175. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ...54/09), радни однос престаје истеком рока за који је заснован. Према члану 37. став 1. овог закона, радни однос заснива се на време чије је трајање унапред одређено, када су у питању, између осталог, повећање обима посла које траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Према ставу 4. овог члана, радни однос заснован на одређено време постаје радни

однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

Тужиљи је побијаним решењем престао радни однос по истеку рока за који је заснован, па је стога ово решење законито, у смислу члана 175. став 1. Закона о раду. Нису испуњени услови да радни однос који је тужиља са туженим заснивала уговорима о раду на одређено време прерасте у радни однос на неодређено време, у смислу члана 37. став 4. овог закона. Наиме, утврђено је да тужиља није наставила са радом код туженог пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос, већ четири радна дана, а да 21.05.2013. године није обављала посао код туженог, већ је само позвана да прими решење о коришћењу годишњег одмора. Време које је тужиља провела на годишњем одмору, не сматра се временом које је тужиља провела на раду код туженог, у смислу члана 37. Закона о раду, већ је то само период у коме је тужиља фактички обављала посао код туженог. Стога се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**